

בעזהש"ת

גליון
**דרך
אמונה**

פנינים יקרים על פרשת השבוע
מלוקט משיחותיו של
הרה"צ רבי
מאיר איתמר רוזנבוים
שליט"א

בלק

גליון תמ"ו

לשמיעת השיעורים בכל שבוע
על הטלפון נא להתקשר
למערכת 'דרך אמונה'

בארה"ב 718.298.3717 ולדקיש¹

בארץ ישראל (מספר טעל. חדש) 079.704.0017 ולדקיש¹

בענגלאנד (מספר טעל. חדש) 03.33015.0717 ולדקיש¹

מכון 'דרך אמונה'

הרוצה לקבל את הגליון בכל שבוע באימייל

נא לשלוח אימייל לאדרעסס 3875060@gmail.com

ולכתוב שם המבקש ואימייל אדרעסס שלו. ואי"ה נوسیפו לרשימת המקבלים

להארות והערות יכולים להתקשר לאחד ממספרי הטעלפון של מערכת דרך אמונה הנ"ל

ולשאיר הודעה על מספר 9 ובלי"נ נתקשר בחזרה אי"ה

בלק

הקב"ה מטיב לבני בלי ידיעתם * ע"י שמירת הלשון זוכים לקדושה * האירו פניהם ע"י שתיקנו הדיבור * מעלת בני ישראל באמירת 'לא' * בלעם נמשל לגנב המבקש רוח הקודש * לראות מעלות בני ולא חסרונם * ללמוד מדרכי הקב"ה שלא ללמוד מבשר ודם * אם אתה בעצמך טוב תוכל לסבול אחרים * גלות לכפר על חשד בכשרים * הדן את חבירו לכף זכות דן את עצמו לכף זכות * סגולה לבוא להתרוממות ולהתנשאות * לא לראות רע על איש מישראל * יראת שמים אפילו להחוטא * ע"י שמירת הפה זוכים להשראת השכינה * הדיבור למטה משפיע למעלה * כמו שפוסקין למטה כך פוסקין למעלה * נידון לכף זכות * שלא להזכיר עוונות האדם בעת צרתו * המלצת טוב על ישראל

יומא דנשמתא

האור החיים הק' זי"ע - ט"ז תמוז

הציל תלמידו מדרך הרע * קדושת התפילין

וַיֵּרָא בֶּלֶק בֶּן צְפּוֹר אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יִשְׂרָאֵל וְגו' (כב, ב).

הקב"ה מטיב לבני בלי ידיעתם

שהקב"ה עושה עמהם ניסים ונפלאות בכל עת ובכל שעה,

ואפילו בלי ידיעתם כלל, כפי שמוכח מפרשה זו, שהרי בני ישראל ישבו במנוחה ושלווה כל איש באהליו, ולא עלתה בדעתם מה שחשבו והשתדלו בלק ובלעם לעשות להם, 'זיי האבן נישט

געוויסט פון די אלע פלענער וואס מוהט זיך פון די אנדערע זייט בארג' (לא ידעו מכל הנעשה מצדו האחרת של החר), והקב"ה הוא שהפר

הרה"ק ר' חנה הלברשטאם זי"ע אב"ד קאלאשיץ בספרו דברי חנה, הקשה דלכאורה כל הפרשה הזו פלא היא, מאי קא משמע לן ומה אנן ילפינן מזה?!

ומבאר כי פרשה זו באה ללמד את בני ישראל לדורות עולם, יסוד גדול באמונה בהשגחה פרטית, למען ידעו

במידת 'כל' מחמת שמתנהגים בקדושה וטהרה, ואיך זכו בני ישראל למידה הזו, אשר עשה ישראל 'לאמורי', שבני ישראל זכו למידה זו בכח הדיבור.

האירו פניהם ע"י שתיקנו הדיבור

הרה"ק רבי אשר'ל מראפשיץ זי"ע בספר אור ישע ביאר, שפסוק זה מרמז לנו גודל קדושת הדיבור, כי הדיבור משפיע על המחשבה, ומקדושת הדיבור יעלה לקדושת המחשבה, שאם נזהר על דיבורו אזי יזכה לחדש מחשבות קדושות. ויותר מזה, כי 'מחשבה' נקראת 'חכמה' כידוע, בבחינת 'חכמת אדם תאיר פניו' (קהלת ה, א), שעל ידי דיבור ומחשבה קדושה זוכה לצורה קדושה של צלם אלקים.

וזהו שאמר הכתוב וירא בלק את כל אשר עשה ישראל 'לאמורי', כלומר שהם תקנו את האמירה שלהם שהוא הדיבור, ולכן ויגר מואב 'מפני' העם, רומז על הפנים, שהתייראו מהם מחמת שזכו לצורה קדושה, ועוד זאת

את מחשבתם וקלקל את עצתם, והפך את הקללה לברכה, בלי שידעו בני ישראל על כך כלל.

מבואר מזה, דבשבתו של מקום דיבר הכתוב, למען ידעו דורות ישראל, שהנה לא יגום ולא יישן שומר ישראל, והוא מפר עצת גוים ומניא מחשבות עמים, בין אם גזרותיהם גלויים וידועים לישראל, בין כאשר אינם ידועים לבני ישראל כלל, והקב"ה מבטל כל הגזרות.

ע"י שמידת הלשון זוכים לקדושה

הרה"ק רבי אברהם יששכר מראדאמסק זי"ע בספר חסד לאברהם פירש, 'לאמורי' הוא מלשון אמירה, ורומז על הדיבור, שראה בלק שבני ישראל נזהרים מאוד בשמירת הלשון, שלא להוציא מפיהם דברי עון ומרמה, ודבר ידוע הוא שכל השומר על פיו ולשונו מתנהג בקדושה וטהרה הנקרא מידת 'כל', וזהו שנרמז בפסוק, וירא בלק בן ציפור את 'כל', שנפל פחדו ויראתו מבני ישראל בראותו שהם מצויינים

'ויקץ מואב 'מפני' בני ישראל, שקצו חייהם 'פון די לעכטיגע פנים וואס די אידישע קינדער האבן געהאט' (מפנים המאירים של בני ישראל).

מעלת בני ישראל באמידת 'לא'

שומעים בקולו, ומסרבים לעשות את רצונו, ואומרים לו 'לא' 'לא', אבל אומות העולם אין להם כוחות ההתגברות שיאמרו 'לא' ליצרם, והולכים שולל אחרי תאוות לבבם.

בדומה לזה ידוע בשם הרה"ק רבי מאיר מפרימישלאן זי"ע לפרש פסוק זה, 'את כל אשר עשה ישראל', כלומר איך נעשה האדם ליהודי, להיות נמנה בתוככי בני ישראל, 'וואס מאכט דער מענטש פאר א איד', 'לאמורי' אותיות 'לא אמור', במה שיכול לומר 'לא'. שהרי זהו עיקר ההבדל הניכר בין ישראל לעמים, ישראל קדושים הם, ויש להם כוחות ותעצומות להתגבר על עצמם בכל כוחם ויכלתם, דאפילו כאשר יצרם מסית אותם לדבר עבירה, אינם

וכן דיבר בקדשו הרה"ק רבי צבי הירש מזידיטשוב זי"ע (מוכא בייטב לב פרשת ויצא) לפרש הכתוב (קהלת ג, יט) 'ומותר האדם מן הבהמה אין', כלומר שבדבר הזה ניכר יתרון ומעלת האדם יותר מן הבהמה, בבחינת 'אין', כי האדם הוא בעל בחירה, ובידו לכבוש תאוות, שלא לעשות מה שהתורה אסרתו, אפילו שהוא מתאוה אליו מאוד, 'דער איד קען זאגן ניין' (היהודי יכול לומר 'לא'), מה שאין כן בהמה אי אפשר לה לכבוש תאוותה שלא לעשותה.

וַיַּעַן וַיֹּאמֶר הֲלֹא אֵת אֲשֶׁר יְשִׁים ה' בְּפִי אֶתוֹ אֲשַׁמֵּר
לְדַבֵּר (כג, יב).

המגיד ר' יעקב גלינסקי זצ"ל היה חוזר בשמו של הגאון ר'

בלעם נמשל לגנב המבקש רוח הקודש

כוונתך בבקשה זו וכי רק רוח הקודש חסרה לך?! אמר לו הגנב: מה אתה לא מבין, מי כמוך יודע כמה קשה מלאכתי, להתרוצץ ברחובות העיר בלילות החורף הקשים, וכמה קשה לפרוץ לבית סגור ומסוגר, ואחרי שאני ממש מוסר את נפשי להיות בתוך הבית, צריך אני להתחיל לחפש בחורים ובסדקים מתוך פחד ואימה היכן מונח ארנקו של בעל הדירה, אילו היתה לי רוח הקודש, הרי הייתי יודע היכן טמון הכסף, והולך מיד לאותו המקום, בלי לסבול כל הצער והפחד.

אמר הסבא מנובהרדוק: אותו הדבר היה אצל בלעם, הוא זוכה לדבר עם הקב"ה, הוא זוכה שהקב"ה שם לו דברים בפה, הוא זוכה לרוח הקודש, אבל מה הוא עושה עם זה?! מקלל... מנסה להרוויח כסף בכל מיני דרכים ערמוניות... במקום לנצל את הנבואה ששרתה עליו, הוא הולך ומוכרה בנויד עדשים, כאותו גנב שהלך להתפלל להקב"ה שיהיה לו רוח הקודש... ואם יהיה לו רוח

יוסף יוזל הורוויץ זצ"ל הנקרא 'הסבא מנובהרדוק', שהסביר מהותו של בלעם על פי משל, פעם היה שמש נאמן שהיה מנקה את בית המדרש בשעת לילה מאוחרת לאחר חצות, לפתע ראה שהגנב של העיר נכנס בשקט לבית הכנסת, הגנב לא הבחין בו, והשמש התחבא מתחת לשולחן לראות מעשהו של הגנב, ולתפוס אותו בשעת מעשה, ורואה שהגנב ניגש לארון הקודש, מנשק את הפרוכת ומתחיל לבכות. חשב הגבאי בלבו: כפי הנראה יש לו חולה בביתו, או שמא קרה לו אסון אחרת, והטה אזנו לשמוע איזה בקשות הוא מבקש, ולגודל פליאתו שמע איך שהגנב אומר: רבנו של עולם, תן לי רוח הקודש! ויותר מזה לא הצליח לשמוע.

אחרי שעזב הגנב את ארון הקודש, לא היה יכול השמש להתאפק בעצמו, והתחיל לרדוף אחריו בחשיכה, ואמר לו: ר' יהודי, אף אחד לא נמצא איתנו, רק אני ואתה, אנא תסביר לי מהו

הקודש, מה הוא יעשה בה?! דברים הבלים ואסורים!
 הטובים שהקב"ה משפיע עלינו, ולא ללכת בדרכי בלעם שזכה
 הרבה מוסר השכל אנו צריכים ללמוד מכך, לנצל את
 כוחותינו, ולהשתמש בדברים נכונים.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי בָלָק לְךָ נָא אֶתִּי אֶל מְקוֹם אֲחֵר אֲשֶׁר תִּרְאֶנּוּ
 מִשָּׁם אָפֶס קִצְהוּ תִרְאֶה וְכִלּוֹ לֹא תִרְאֶה וְגו' (כג, יג).

תסתכל על כל האדם, אזי 'לא
 תראה' חסרונות, רק תראה מעלות
 טובות, 'ווייל אייביג איז דא גוטע
 זאכן ביי די אידישע קינדער'
 (שתמיד תמצא דברים טובים בבני ישראל).

99מוד מדרכי הקב"ה שלא 99מוד
 מבשר ודם

הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע ביאר
 (מובא בפנינו אשר) פסוק זה
 'לא הביט און ביעקב ולא ראה
 עמל בישראל', שמלמד אותנו יסוד
 גדול הנוגע בין אדם לחבירו,
 דלכאורה הלא דברים קל וחומר,
 אם הקב"ה שהוא יודע נסתרות
 ומכיר את חטאו של האדם, בכל
 זאת אין ברצונו לראות את

לראות מעלות בני' ולא חסרונם

בספר ליקוטי יהודה פירש כוונת
 המקרא, בהקדם דברי זקינו
 הרה"ק החידושי הרי"ם זי"ע על
 המשנה (אבות א, י) 'הוי דן את כל
 האדם לכף זכות', שהיה מדרקד
 באומרו 'כל האדם', שהכוונה
 כפשוטו 'די גאנצע מענטש' (האדם
 כולו), שידון את האדם כולו מכל
 הצדדים, דהיינו שימצא גם את
 המעלות ולא רק את החסרונות.
 והנה כאן כאשר ביקש בלק לראות
 רק את החסרונות של בני ישראל,
 על כן אמר לו הקב"ה 'אפס קצוהו
 תראה', כלומר כשאתה תסתכל
 על קצוהו, אזי תראה את
 החסרונות, אבל 'וכלו' כאשר

גלות לכפר על חטד בכשרים

ראיתי סיפור נורא (מובא בספר מקור חיים) בכפר אחד הסמוך לצאנו גר יהודי מכנים אורחים ושמו ר' נחום, באחד הימים נכנס אל ר' נחום יהודי עני, בעל הבית קבלו בסבר פנים יפות, כיבדו בסעודה, ואחר כך הוציא מכיסו סכום כסף לגדבה, אבל העני בשום אופן לא הסכים לקבל את הכסף, ואמר לר' נחום כי למעשה הוא עשיר גדול, ורק בגלל מקרה נורא שקרה לו קיבל על עצמו לילך בגלות.

וכך סיפר: עשיר גדול מאד אני, ובעל עסקים מוצלחים, חייתי על מי מנוחות עד שקרה לי מקרה נורא, באחד הימים נעלם מביתי סכום כסף גדול, חשדתי על בתולה יתומה ועניה שעבדה באותה עת בביתנו, דיברתי אתה בלשון רכה שתחזיר את הכסף, אך היא בכתה ואמרה כי אני חושד בכשרים ואתן את הדין על כך! לא התייחסתי לדבריה ופניתי לשוטרים (פאליציי") על מנת

החטאים והפשעים של עם ישראל, מכל שכן בשר ודם שהוא יכול בנקל למעות ולחשוד בכשרים, על אחת כמה וכמה שאסור לו להביט חלילה און ביעקב, שהרי מי יודע שראה אמת לאמיתו, ושמא אינו אלא טועה.

אם אתה בעצמך טוב תוכל לסבול אחרים

וכמו שפירש הרה"ק רבי יצחק מבוהוש זי"ע מאמר הכתוב (בראשית ד, י) 'הלא אם תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתח חטאת רובץ', שנרמז כאן דבר נפלא, 'אז די ביסט גוט וועסטו קענען פארטראגן יענעם' (מי שהוא בעצמו טוב יכול לסבול אחרים), כלומר אם אתה בעצמך תהיה טוב, אזי 'שאת', תוכל לישא כל אחד מישראל, אבל 'אם לא תיטיב', שאתה בעצמך אין מעשיך כשורה, אזי 'לפתח חטאת רובץ', אזי תראה בכל פתח ישראל שרובץ שם חטאת, 'אויף יעדע פיר וועסטו פרעפן א חטאת' (על כל פתח ודלת תמצא חטאת/ל), שבכל אחד ואחד תמצא איזה עבירה.

איני אוכל ללילה, אסור לי לבקש מעצמי אוכל, רק להמתין עד שיתנו לי, כמו כן אסור לי לנסוע בעגלה, רק ללכת ברגל, וכמובן שלא להתראות עם אנשי ביתי, וכל זאת עלי לנהוג במשך שלש שנים עד אשר יכופר עווני.

הדן את חבירו לכף זכות דן את עצמו לכף זכות

ומצינו שצריך האדם להיות זהיר מאוד שלא להוציא רע על חבירו, דבלי יודעין יכול להיות גורם רע לעצמו ח"ו, כמו שאמר הבעש"ט הק' זי"ע (בעש"ט עה"ת פרשת קדושים) לפרש המשנה (אבות ב, ד) 'אל תדין את חבריך עד שתגיע למקומו', דלכאורה קשה במה שאמרו רבותינו ז"ל (פנהדרין צא, ב) שלעתיד ירכיב הקב"ה את הנשמה והגוף וידון אותם ביחד, כי הנשמה בעצמה אין יכולין לדון שהוא חלק אלקי ממעל, ובלי הגוף וודאי לא היתה חוטאת, והגוף בעצמו אין יכולין לדון שהוא דומם בלי הנשמה, ועל כן צריך לדון את הגוף והנשמה ביחד, עיי"ש. ואם

שתחקור אותה, במשך שבוע ימים חקרו אותה בבית האסורים, והיא קיבלה מכות ועינויים רבים, אך היא אמרה כי לא תודה במה שלא עשתה אפילו אם יהרגו אותה!

אחרי שבוע שחררו אותה מחוסר ברירה, אבל המכות הבושה והעינויים השפיעו עליה לרעה, היא נפלה למשכב, וכעבור כמה ימים נפטרה, שתי שבועות אחרי פטירתה מצאתי את הכסף במקום שהנחתי אותה בביתי, פחד נורא אחז בי, כי ידעתי שהקב"ה ידרוש את דמה מדי.

ספרתי את כל הענין להרה"ק רבי מאיר מפרימישלאן זי"ע כדי שיסדר לי תיקון על עווני, הרה"ק הזדעזע מחומר חטאי, וגזר עלי לבחור באחת משלשה הדרכים, או למות מיד, או שלש שנות מחלה קשה, או להיות נע ונד בגלות במשך שלש שנים, ולא לישן אפילו שני לילות במקום אחד! וכפי שאתה רואה בחרתי לי את עונש הגלות, לפי הציווי של הרה"ק לבשתי בגדים פשוטים, ובאותו המקום שאני אוכל בבוקר

כמו כן נוחגים בשמים לגבי כל אדם, כשבאים לדון אותו על עבירה שעשה, דבאמת אין דנין אותו למעלה בשום עונש, אלא מראים לו אותה עבירה בצורה אחרת אצל אדם אחר, הוא מזדעזע מכעס וקורא: ראוי הוא זה שיעשה בו כזאת וכזאת! ונמצא שבזה גרם רעה על עצמו, שהרי חרין בכך את דין עצמו רח"ל.

לזה אמרו חכמינו ז"ל (אבות א, 1) 'הוי דן את כל האדם לכף זכות', שלא יהיה בהיל לחרוץ את משפטו של השני לכף חובה, כי אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו, וידע האדם לעצמו, שמראים לך מעשה פסול אצל חברך על מנת שתדון אותו, כיון שאתה כבר הגעת למקומו, וכבר עשית מעשה זה בצורה זו או אחרת, ולא רצו לדון אותך תיכף ומיד, אלא רוצים שתדון אתה את עצמך, ועל כן מוזמנים מעשה זו אצל חברך, והמשפט אשר תחרוץ עליו יהיה משפטיך, ואדרבה אם תדון את חברך לכף זכות הרי

כן קשה איך יכולין לדון את האדם בעולם הזה כשהוא ישן, והנשמה לבדה הולכת למעלה, והגוף מונח על המטה, והרי אי אפשר לדון את הנשמה בלי גוף, ואם כן איך מצינו שעונשים בזמן שאדם חי.

וביאר הענין, דהנה כאשר בא נתן הנביא להוכיח את דוד המלך על המעשה של אוריה החתי, פתח ואמר לו בדרך משל: שני אנשים היו בעיר אחת, אחד עשיר ואחד עני, לעשיר היה צאן ובקר הרבה מאד, ולעני אין כל כי אם כבשה אחת קטנה אשר קנה, ויבא אורח לאיש העשיר, ויחמול העשיר לקחת מן הצאן והבקר שלו ליתן לאכול לפני האורח הבא לפניו, ויקח את כבשת האיש העני, ויכניה לפני האורח הבא לפניו, כאשר שמע דוד המלך דבר זה, נזדעזע מאוד וחרץ מיד את משפטו של העשיר: בן מות האיש העושה זאת! אז גילה נתן לדוד כי לא היה זה אלא משל, ואמר לו: אתה האיש! ונמצא שגזר בעצמו את דינו (ראה

ממנו, תעלה אתה על הר גבוה, וכך תוכל להיות יותר גבוה ממנו. דהיינו שאין צריך להשפיל ולבזות את אחרים, אלא שישתדל להטיב את דרכיו ומעשיו, וכך יהא נשא וגדל מעל אחרים.

ויש גם עצה אחרת לזה בדברי חז"ל (פסיקתא דרב כהנא ר"פ וזאת הברכה) 'וכל המלמד סנגוריה על ישראל הקב"ה מרוממו בעולם'. הרי לנו עצה טובה איך להתגדל ולהתנשאות, שילמד סנגוריא וטובה על בני ישראל, ואז יזכה שהקב"ה ירומם וינשא אותו.

אתה מיטיב לעצמך, 'וואס מען טוהט פאר יענעם טוהט מען פאר זיך אליינס' (מה שעושה לאחרים עושה לו לעצמו).

סגולה לבוא להתרוממות ולהתנשאות

והנה טבע האדם הוא שמשתוקק ומתאוה מאוד להתנשאות ולהתגדל, וחושב שהדרך לזה כאשר ידבר רע על חבירו, אבל לזה אינו צריך לזלזל באחרים, כמו שאמרו המשפיעים בלויבאוויטש אם אתה רוצה להיות גבוה מחברך, אל תזרוק את חברך לבור עמוק כדי שתהיה גבוה

לֹא הָבִיט אֶזְנוֹ בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה עֵמֶל בְּיִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹקָיו
עָמָו וְגו' (כג, כא).

שהוא בחר ללכת בדרכיו של הקב"ה, דכתיב ביה 'לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל', שאין הקב"ה צופה ומביט על עוונותיהם של ישראל, כי אם היה רואה ומסתכל גם על מעשיהם הרעים של אנשים, לא היו יכולים להכניס אצלו אף אחד.

לא לראות רע על איש מישראל

פעם נכנסו כמה חסידים להרה"ק ר' איציקל מנעשכין זי"ע, וסיפרו לו על אחד שעשה דבר עוולה אשר לא יעשה, וביקשו שיוכיחו על כך, וגם יפסיק מלקרבו, אמר להם רבי איציקל:

ובזאת רמז לאלו שבאו לדבר סרה על מקורבו, שגם הם אינם ראויים להיכנס אצלו, ורק מחמת שאינו רואה דבר רע בישראל יכולים ליכנס, ואם כן מה להם להתלונן על המקורב הנ"ל.

יראת שמים אפילו להחוטא

איתא בספר ליקוטי הרי"מ (אמרותיו של הרה"ק החידושי הרי"ם זי"ע) שהתורה מרמז כאן חיזוק ועידוד להחיות נפשות ישראל בכל המצבים והזמנים, שתמיד יש בהם חשיבות גדולה, דאפילו כאשר האדם אין התנהגותו כהוגן כל כך, אלא יש בו מידה טובה זו,

דהיינו שהיה יכול להיות גרוע יותר מזה, אלא מונע את עצמו משאר הדברים אשר מתאוה בנפשו, מחמת שמתירא מאת הקב"ה, זה גם כן נקרא קצת 'יראת שמים'. וזה הפירוש 'לא הביט און' וכי תאמר שאין הקב"ה מודקדק כלל על חטאי בני ישראל?! הלא בודאי יש דין ויש דיין, והאדם צריך ליתן דין וחשבון על כל מעשיו, לזה ממשיך 'ה' אלוקיו עמו', דהיינו אימתי 'לא הביט און ביעקב', רק בתנאי דאפילו בשעת חטאו 'ה' אלוקיו עמו' שגם אז נשאר לו קצת יראת שמים.

וַיֵּשָׂא בִלְעָם אֶת עֵינָיו וַיַּרְא אֶת יִשְׂרָאֵל שֹׁכֵן לְשִׁבְטָיו
וַתְּהִי עָלָיו רוּחַ אֱלֹקִים (בר, ב).

ע"י שמירת הפה זוכים להשראת השכינה

כ"ק אאמו"ר שליט"א (גליון דברי תורה קרעטשניף ירושלים שנת תשע"ח) ביאר הקרא, דפשטות הכתוב קשה להולמו, שאיך יתכן שאותו

רשע בלעם יזכה שתשרה עליו השכינה, ואכן איתא בזוה"ק (ח"ג רב, ב) 'ותהי עליו רוח אלקים', על מאן, על ישראל. הרי שקאי על בני ישראל ולא על בלעם, ולכאורה קשה שהרי אין מקרא

עולם הבא, כתב בספר דברי ישראל מביא משל נפלא בשם זקינו הרה"ק מקאזמיר זי"ע, כי העולם הזה דומה כמו 'בלייער' (מורה שעות), דאף שהמורה שעות שוה אלפי זהב, אבל זה אינו רק ליופי, שהרי עיקר השעון הולך ומסובב על ידי הכובד של עופרת ובדיל התלוי למטה שאינה שוה רק סכום מועטת.

כמו כן, כל מה שאפשר לפעול בעולם הזה, אי אפשר לפעול בעולם הבא, כי למעלה בשמים סובב הכל על פי בשר ודם שהוא למטה על הארץ, 'אלעם דרייט זיך לויטן מויל פון דער מענטיש' (הכל מסובב לפי הפה של האדם).

ולכן כאשר ממליץ טוב בעד איש ישראל, משבר כח המקטריגים, הרבה יותר מכפי שיכולים לעשות כן מלאכי מעלה בשמים ממעל, וזה מועיל הרבה יותר ממה שיכולים להמליץ עליהם עשרת אלפים נשמות של צדיקים בגן עדן. וכן להיפוך חס ושלוש, דאם בעולם הזה לא ישר

יוצא מידי פשוטו, ואיך יתכן להיות כדבר הזה?!

וביאר הכוונה על פי מאמר הכתוב להלן (פסוק ה) 'מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל', פירש"י שראה פתחיהם שאינן מכוונין זה מול זה, ובספה"ק מפרשים דבגוף האדם יש כמה פתחים, ואחד מהם הוא הפה, וזהו הכוונה 'ראה פתחיהם שאינן מכוונין זה מול זה', דהיינו שלא פתחו פיהם לדבר איש על רעהו, והיו זהירים בשמירת הלשון שלא לטמא הפה בלשון הרע ורכילות.

וזהו ביאור הכתוב, 'וירא את ישראל שוכן לשבטיו', 'לשבטיו' מלשון שבט ומושל, דכאשר האדם יש לו שליטה על מוצא פיו, שלא לדבר דיבורים שאינם הגונים, אזי 'ותהי עליו רוח אלקים', שזוכה להשראת השכינה.

הדיבור למטה משפיע למעלה

בענין זה שדיבורו של האדם בעולם הזה משפיע על

כמו שפוסקין למטה כך פוסקין
למעלה

מסופר על הב"ח שהיה חותנו
של הט"ז, והב"ח הבטיח

לחתנו שאחרי החתונה יהיה סמוך
על שולחנו, ויקבל בכל יום בשר
לאכול, באחד הימים קיבל הט"ז
'ריאה' במקום בשר, וכיון שהט"ז
היה לומד בהתמדה עצומה שאין
כדוגמתה, עד אפיסת כוחות
ממש, ובאותו יום שאכל ריאה
במקום בשר, למד כמה דקות
פחות, כי היה לו פחות כח מכל
יום.

הזמין הט"ז את הב"ח לדין תורה,
במענה שהבטיח לתת
למאכלו בשר מידי יום, ואילו
'ריאה' שהיא מבני מעיים אינה
ראויה להקרא בשר, בית הדין
שמע את טענתו, אבל פסק כי
הב"ח צודק, וגם בני מעיים
נקראים בשר.

הט"ז לא הצטער כלל שלא פסקו
כטענתו, אדרבא שמח
מאוד על פסק הדין. והסביר פשר
הדבר, כי ראה שנתעורר קטרוג

בעיניו עבודת איש ישראל, ומדבר
עליהם רע, בזה מעורר קטרוג גדול
למעלה עד אין שיעור, וזהו 'קליפת
בלעם' לעורר קטרוג על ישראל.

והעצה שלא לבוא למכשול זה,
שצריך לראות שפלות
עצמו, ועל ידי זה ישר חבירו
בעיניו, 'ער זעהט אז ער איז
גארנישט, ממילא זעהט ער אז
יעדער איינער איז יא עפעס' (כאשר
מחשיב את עצמו לכולם, יראה תמיד שחבירו
טוב ממנו), והיו צדיקים כשהיו
יוצאים לשוק ורואים אנשים
פשוטים 'דארפס'ישע אידן'
הלבושים בציצית בארבע כנפות,
היו רצים לנשקו, כי הם בחזקת
כשרים.

וידוע שהרה"ק רבי ברוך
ממעזיבז' זי"ע אמר:
ווען איך קיך אויף די וועלט
געפעלט מיר קיינער נישט, אבער
ווען איך קיך אריין אין מיר
געפעלט מיר שוין די גאנצע
וועלט, (כאשר אני מסתכל על העולם, אף
אחד אינו מוצא חן בעיני, אך כאשר אני מסתכל
לתוך עצמי, כל העולם כבר מוצא חן בעיני).

ישראל, כדכתיב 'לך בבחך זה והושעת את ישראל'.

והטעם הוא, כי כל אשר ידבר האיש למטה, עושה רושם ומעורר פמליא של מעלה, אם מדבר קטגוריא מעורר המקטרגים, ואם מדבר סנגוריא מעורר סנגורים, ודבריו עושים פירות.

גידון לכף זכות

בשל"ה הק' כתב במעלת המלמד זכות על ישראל, כי הפעולה שעושה למטה מתעורר לעומתו למעלה, ומי שיש בידו מדה זו להמליץ טוב על בני ישראל, אפילו נרשמים עליו למעלה כמה עוונות שעשה, באים מליצי ופרקליטי יושר ודנים את הדבר לכף זכות ואין בכח המקטרגים לקטרג, 'מורא'דיגע ווערטער, ס'קען זיין גרויסע ביכער פון עבירות אנגעשריבן' (דיבורים נוראים, יכול להיות ספרים מלאים בעבירות), אבל כאשר בא איש אחד למטה בעולם הזה וממליץ טוב בעדו, מיד דנים אותו לכף זכות.

בשמים על הב"ה, מפני שמחמתו נחסרו מספר דקות של תורה בעולם. על כן הזמינו לדין תורה, מתוך ידיעה שבית הדין יפסוק בזכותו של הב"ה, והלא כל מה שפוסקין למטה פוסקין למעלה, וממילא יוסר בזה הקטרוג מראשו של הב"ה.

ראינו מכאן עד היכן 'הדברים' מגיעים, השפעת הדיבורים בעולם הזה, על ההחלטה וההכרעה בדין שבעולם הבא.

בענין זה כתב בפלא יועץ (ערך סניגוריא) ידוע שהקב"ה חפץ שילמדו סניגוריא על ישראל על הכלל ועל הפרט, ואליהו הנביא ז"ל נענש בשביל שדיבר קטגוריא, ואמר 'קנא קנאתי לה' צבאות כי עזבו בריתך בני ישראל', וכן ישעיה הנביא נענש על שאמר 'בתוך עם טמא שפתים אנכי יושב', וגדולה מזאת מצינו שמושה רבינו ע"ה שנענש על שאמר 'והן לא יאמינו לי', וגדעון זכה על שלימד סניגוריא על ישראל, ובשביל זה זכה להושיע את

שלא להזכיר עוונות האדם בעת
צרתו

וביותר צריך לזהר, כשאדם הוא
בעת צרה, שצריך ללמד
עליו סנגוריא, ושלא להזכיר
עונותיו, כמנהג קלי הדעת
שאומרים על אחרים בעת צרתם
על כך וכך באה עליו הצרה הזאת,
וכאשר אחד נמצא בצרה, נעשה
כל אחד בעל רוח הקודש לידע
בדיוק על מה ולמה בא עליו עונש
זה, הלא אדרבא זהו זמן שצריך
לעורר רחמים עליו, ולהזכיר כל
מעשה טוב שיודעים עליו, וללמד
סנגוריא כדי שירחם המרחם
לגאול יהודי זה מצרתו.

המלצת טוב על ישראל

ראיתי בשם הרה"ק ר' איציק'ל
מפעשווארסק זי"ע לבאר
נוסח אמרינו 'ויושר יליצו בעדינו

חיות אש', על דרך שכתב בנועם
אלימלך (פרשת במדבר) על הפסוק
(יהזקאל א, יד) 'והחיות רצוא ושוב',
שהמלאכים כאשר יש להם איזה
תפקיד בזה העולם, אזי עושים הם
אותו בבחינת 'רצוא ושוב', דהיינו
'רצוא' שהם רצים לעשות
שליחותם, 'ושוב' שתיכף ומיד
שבים למקומם בכדי שלא יתגשמו.

ואמר שדבר זה הוא מליצה ישרה
גדולה על בני ישראל, אשר
זה כמה שנים אנו בלא בית
המקדש, ואין לנו מקום לנום שמה
בכדי שלא להתגשם. וזהו הכוונה
'ויושר יליצו בעדינו חיות אש',
שאם המלאכים היו צריכים למצוא
מקום מקלט שלא יתגשמו בעולם
הזה, מה יעשו אזובי הקיר אשר
אין להם מקום להמלט שמה, ואי
אפשר להעניש אותם על שבאו
לידי התגשמות.

יומא דנשמתא

הדה"ק רבי חיים בן רבי משה זי"ע האור החיים הק'

ט"ז תמוז תק"ג לפ"ק

הציל תלמידו מדרך הדע

ויאמר בלבו: אלך ואחפש לי מקום
מנוחה, שם אשב ואנפש, עד אשר
ישובו אלי כחותי.

כשהלך בדרך, התחיל הרעב
להציק לו, וגם שמע
קול חיות טורפות, וימס לבו בקרבו
כמים, וישב על החול ויבך בכי
תמרורים, אחר כך נשא את רגליו
והלך עד אשר הגיע ליער אחד
גדול. נכנס לתוך היער והשיב את
נפשו בפרי העץ, ולעת ערב כאשר
שמע את קולות החיות, עלה על
ראש אילן אחד וישב שם עד
הבקר, וכאשר זרחה השמש
והחיות הסתתרו במאורתן, ירד מן
האילן והלך עד הערב, ובלילה
עלה שוב על ראש אילן אחד וישב
שם עד עלות השחר, ככה היה
הולך ונודד ימים מספר, ומקום
ישוב לא מצא, ויתעצב מאד.

אחר כך התייעץ בלבו ואמר, אלך
ואחפש עץ גבוה, שאפשר
לעלות לראשו, ומשם אסתכל על

מעשה גורא מסופר על האור
החיים הק' זי"ע, פעם
אחת נסע עם ספינה למרחקים,
בספינה היו הרבה בני אדם,
ובניהם כמה סוחרים שנסעו
למדינת הים לעסוק במסחרים
וקנינים, כשבאה האניה בלב ים,
בא רוח סערה גדולה, והאניה
התחילה להטלטל, עד שעמד
עליה גל גדול והאניה נשברה, כל
האנשים ירדו במצולות ים,
והתאמצו בכל כחם להציל את
נפשם.

האור החיים הק' ג"כ נלחם
בשארית כחותיו, עד אשר
שלח ה' לידו קרש קטן מהספינה
שנשבר, ונמלט על ידו, שלשה
ימים ושלשה לילות שט הקרש
על פני הים הזועף, עד אשר הגיע
אל היבשה, וכשעלה האור החיים
על היבשה, ראה שנמצא במקום
מדבר וציה אשר אין שם איש,

רצה ליקח מהמאכלים אשר על השולחנות מפני שחשש למריפות, ואולי יבוא בעל הבית ויחשבהו לגנב, ויקום עליו ויהרגהו.

עברו שעות מספר, והרעב הלך וגדל, ויאמר בלבו: שמא לא יבוא בעל הבית עד אשר אעבור מכאן, ואם יבוא ויראה שאכלתי מן המאכלים בלי רשות, אולי לא יקפיד כלל. וגם אם יקפיד בדבר לא יהרגני, דכתיב 'ורחמיו על כל מעשיו', והקב"ה יתן רחמים בלבו ולא יעשה לי דבר, ויבטח בה' ויאכל מן המאכלים שאין בהם חשש טרפה, עד שהשביע את רעבונו, ומפני שלא ישן זה כמה ימים, חטפתו שינה תיכף אחר האכילה, וילך וישכב במטה המוצעת בחדר, וישקע בשינה וירדם.

הבית הזה היה שייך לארבעים לסמים ושודדים, שהם היו אורבים לעוברי דרכים, והיו מרצחים ומלסטמים את הבריות, ואת כל השוד והגזל הביאו לתוך הבית הזה.

ארבע הרוחות, אולי אראה מרחוק מקום ישוב ואבוא שם, והלך ומצא אילן גבוה מאד, עלה עליו וראה עשן עולה מרחוק, ונחה דעתו עליו, וירד מעל ראש האילן, וילך אל המקום אשר העשן עולה משם, כשהלך חצי יום, ראה מרחוק בית אחד גדול ויפה בנוי בארזים, ארמון נפלא בתוך היער. מיד שמח שמחה גדולה, ונתן שבת והודיה לאלקים שהוליך את רגליו למקום ישוב.

ויבוא אל הבית, ונכנס לתוך החצר, ולא מצא שם איש, ויגש אל פתח הבית וימצא את הדלת נעולה, אולם בתוך המנעול היה מפתח, ופתח את הדלת ונכנס לתוך הבית פנימה, וירא והנה הכל ערוך ומסודר, כלים מכלים שונים, מטות ומצעות, כסאות ושולחנות, הכל על מקומו, ויבא בתוך החדרים למצוא את בעלי הבית, וירא כל מיני מאכלים חיים ומבושלים ערוכים לסעודה, אולם בן אדם לא מצא בכל הבית הגדול הזה, הרעב הציק לו מאד, שזה זמן רב שאכל רק ירקות, ולא

הלסטים יצאו מן הבית לפני כמה ימים לארוב לבני אדם כמנהגם, ובאותו היום חזרו כולם ובאו אל ביתם ושללם אתם, ויהי בבואם אל ביתם, ומצאו את הדלת פתוחה, הביטו איש בפני רעהו ותמהו מאד, כשנכנסו לתוך הבית פנימה וראו את הכלים כשהם מפוזרים ואינם במקומם, אמרו איש אל רעהו: מי הוא זה, אשר מלאו לבו לבוא לתוך ביתנו, ולעשות בו מה שלבו חפץ?! ויחר אפם מאד, ויחפשו בביתם וימצאו איש אחד שוכב במטה, ושנתו מתוקה לו, ותבער בם אש עד מות, בראותם אותו ישן על מטה מוצעת, ורצו לקרעו ברג, אולם הגדול שבהם אמר: המתינו, אל תשלחו בו יד כעת, רעבים אנחנו ועייפים מטלטולי הדרך, נאכל בראשונה ונשבע לחם, ואחר כך נשפטהו כדין וכהלכה. וישמעו בקולו.

וישבו מסביב לשלחן ויאכלו וישבעו, אחרי הסעודה, הלך אחד מהם והעיר את האור החיים משנתו, ויביאהו לפני

השודדים, כשראה האור החיים שנמצא במסיבת לסטים מזוינים כמעט פרוחה נשמתו, חרדה ואימה גדולה נפלו עליו, וארכבותיו דא לדא נקשן. וישאלוהו לאמר: מפני מה נכנסת לבית הזה?! ואם נכנסת מי נתן לך רשות לעשות בו כרצונך?! וכי לא ראית, שהבית הזה איננו הפקר ויש לו בעלים?! האור החיים עמד לפניהם כאילם לא יפתח פיו, מיד הוציאו עליו משפט מות, לנתחו אברים אברים, ולהשליך את בשרו לפני הכלבים. כששמע את פסק הדין, נפל ארצה והתחנן לפניהם בקול דממה דקה שלא ירשיעוהו, ויספר להם את כל הצרות שעברו על ראשו עד אשר הגיע אל הבית הזה, אך הם לא האמינו לדבריו, ופה אחד החליטו ואמרו: אחת דתו להמית!

אחר הדברים האלה, לקחו אותו והוציאוהו מן הבית על מנת להרגו, כל בני החבורה עמדו סביבו, חרבותיהם שלופות בידיהם, והם מחכים לפקודת ראש הלסטים, כשנגש ראש הלסטים והביט בפניו, אמר לחבריו: אל

ורבי! שמע ואספרה, כל הדבר הזה בא עלי מחמת כעס, ולא לחנם אמרו, כל הכועס כאלו עובד עבודה זרה, פעם אחת כעסתי על אבי ואמי, ולא נתקררה דעתי, עד שעמדתי עליהם והרגתי אותם, וכשראיתי את מעשי אמרתי בלבי, אין לי תקוה לעולם, אבד סברי ובטל סבויי, ואין לי חלק לעולם הבא, אז יצאתי לתרבות רעה, והתחברתי לרשעים אלה, וכעת הנני ראש חבורת לסטים זו.

אבל עכשיו כשראיתך רבי, נתעוררו בי הרהורי תשובה, ואני מבקש ממך שתלמדני דרך תשובה, לתקן את המעוות שיצא מתחת ידי, אני מקבל עלי באהבה כל מה שתגזר על נפשי, ובלבד שאזכה לחיי עולם הבא, ואם לא תהיה לי לערב אשר תשובתי תתקבל, אהיה נואש לעולם, וגם לא אמהה ביד הלסטים אם יפגעו בך ויקרעך כדג.

האור החיים אמר אליו: תשובתך קשה וחמורה מאד, ואיני

תעשו לאיש הזה דבר, ויד אל תגעו בו, מרם אדבר אליו דברים אחרים! וילכו כולם משם, וישאר הוא לבדו עם האור החיים.

וישאלהו ראש הלסטים לאמר: האם יודע אתה מי אני?! ויען האור החיים ויאמר: לא, אין אני יודע מי אתה! והוסיף ראש הלסטים ואמר: הבט בפרצופי בעין פקוחה, אולי תדע מי אני, הלא רב גדול אתה, ויש לך טביעות עין של תלמיד חכם! ויבט בפניו ולא הכירו, כאשר ראה ראש הלסטים שלא הכירו ולא ידע מי הוא, אמר אליו: אני פלוני בן פלוני תלמידך, אשר ישב זמן רב בבית מדרשך, וקיבל תורה מפך, בזמן ההוא הייתי רך בשנים בלי חתימת זקן, וכעת גדלתי ופני נשתנו, על כן אין אתה יודע מי אני ולא הכרתני.

כשמוע את דבריו נתקררה דעתו ונח לבו, וישאלהו לאמר: אם כן, איך נתחברת לפועלי און אלה?! ומה פשעת וחטאת לאלקים שבאת לידי מדה זו?! ויען ראש הלסטים ויאמר: מורי

יום יום תאכיל ותשקה את הפתן
בוקר צהרים וערב, וכאשר
תעברנה שבע שנים, ותוציא את
הפתן להאכילו ולהשקותו, ינשך
אותך וימיתך, והמיתה הזאת
תהיה כפרתך, מדה כנגד מדה,
ואם תעשה ככה, יכופר עוונך,
וחטאתך לא תזכר עוד, ואני ערב
לך שתזכה בחלקך לעולם הבא.

כשגמר את דבריו אמר לו ראש
השודדים: הנני מוכן
ומזומן לקבל עלי את כל דברי
התשובה האלה, לא יחסר מהם
אף אחד, רואה אני בדרכך זו יד
אלקים, שהביאך הנה, מקום מדבר
ושממה שכף רגל איש לא תדרך
בו, כדי להחזירני בתשובה ולתקן
את נשמתו, הלא אתה לא עברת
חס ושלום עברה כזאת שתהיה
חייב לסבול יסורים כאלה כאשר
סבלת אתה, אך עוונותי גרמו, רק
בזכות התורה שלמדתי מורי ורבי
בימי נעורי, באת הנה למקום ציה
זה כדי להצילני מדרך המות.

אחר הדברים האלה אמר הראש
לכל שאר הלסטים: אל

יודע אם יש בידך לקיימה
בשלמות, אולם אם תקיים אותה
בכל פרטיה ודקדוקיה, הנני ערב
לך להחזיר את חלקך לעולם הבא,
ואלה הם דרכי התשובה שלך,
ראשית כל, הפרד נא מאת
האנשים הרשעים האלה, אל תלך
בדרך אתם ומנע רגלך מנתיבתם,
חזור לדת ישראל בכל לבך ובכל
נפשך ובכל מאודך, ותעשה
תשובה שלמה, שלא תלך בדרכים
שהלכת בהן עד היום הזה.

ומלבד זה תשב בתענית שלש
פעמים בשבוע, תתפלל
תמיד, ערב בקר וצהרים בציבור,
וכל מצוה שבאה לידך אל
תחמיצנה, סוף דבר, תשתדל
להיות תמיד בבחינת סור מרע
ועשה טוב.

אחרי שנה תלך ותחפש חור של
פתן (נחש גדול ומסוכן שיש בו ארס
חזק), שנמצאה בתוכו נחש אשר
ילדה כמה נחשים קטנים, ותקח
אחת מהנחשים הקטנים שעתה
נולדו, ותתננו בתוך שפופרת של
מתכת, את פי השפופרת תסגור,
ותשים אותה בצווארך שבע שנים,

שנים, בבוא האיש אל הפתן להאכילו ולהשקותו, יצא מתוך השפופרת ונשכו ומת.

לאחר מותו בא בחלום לילה להאור החיים, ואמר לו: תנוח דעתך על שהנחת את דעתי, עשיתי ככל אשר צויתני, וזכיתי לחלקי בגן עדן, עתה הנני יושב בצל כנפי השכינה, ושלום ושלום סביבי, הקב"ה ישלם לך שכרך, שהוריתני דרך תשובה והצלת נפש אחת מישראל.

קדושת התפילין

בימי חוליו שממנו לא קם, כשקרבו ימיו למות ניגשה אליו אשתו הרבנית, ועמדה ליד מיטתו ועיניה זלגו דמעות, ותבך ותתחנן ותאמר: הלא יודע אתה שאני נשארת בערום ובחוסר כל, ומאין יבוא עזרי? ויען ויאמר לה, מגעי קולך מבכי ועיניך מדמעה, אחר מותי יבוא איש עשיר מקושטא ויתן לך שלש מאות לירות זהב תמורת התפילין שלי, ומזה תהיה פרנסתך, ואל תסרבי מלמלא את משאלתו, רק תגידי

תפגעו בו היום, שמעתי את דבריו, ומתוכם ניכר שהוא איש תם וישר אין בו חטא, ומבלי דעת סר האיש אל ביתנו, אחרי עבור עליו ימי נדודים אין קץ, ישב עוד יום אחד ולא נעשה לו דבר, נשמע עוד הפעם מה בפיו, ומחר נדע מה משפטו. מיד לקחו אותו והביאוהו לתוך הבית פנימה, לא הרעו ולא השחיתו לו.

בלילה נכנס איש לחדרו, ואמר לו: אל תירא ואל תפחד, עתה באתי להצילך מרדת שחת, הנה ארוץ לפניך, עד אשר אביאך אל מקום ישוב, ומשם תלך לבטח דרכך, ותבוא לארצך ולעיר מולדתך בריא ושלם. כשגמר את דבריו, אזר כגבר חלציו ורץ לפניו, עד אשר באו למדינה אחת גדולה לאלקים, ובתוכה בני אדם רבים, וילך מעיר לעיר וממדינה למדינה, עד אשר הגיע לעיר מושבו.

ראש הלסטים נהפך לאיש אחר, פסק מלהיות גזלן, נפרד מחבריו וחזר לדת ישראל בכל לבו, כעבור השנה לימי התשובה עשה כאשר נצטווה, וכעבור שבע

נפלאה בשעת התפילה, ובכל יום ויום התפלל בהתלהבות יותר מרובה.

פעם אחת ישב העשיר בבית המדרש, מעומף במלית

ובתפילין, נכנס נער ממשרתיו, ניגש אליו והתחיל להטרידו בעסקי חנותו, בראשונה לא שם לב אליו ולא ענה לו כלום, אך כאשר לא הרפה ממנו, נגרר אחרי שיחת חולין, ורגע אחד הסיח את דעתו מהתפילין, ומיד הרגיש שרוח אחרת עמו, רגשי הקדושה שהתעוררו בקרבו תמיד בשעת התפילה פסקו ממנו פתאום.

כשראה העשיר שנסתלקה ממנו רוח הקדושה, שהיתה שורה עליו יום יום בשעה שהיה מניח את התפילין, דאג לנפשו ויאמר בלבו מה נורא הדבר הזה, אין זה כי אם שנתקלקלו התפילין שלי, והן טעונות בדיקה, ונתנם לסופר מומחה כדי שיבדוק אותן, כשפתח הסופר את הבתים ואת הקלף ראה שהם חלקות וריקות ואין עליהם אף אות אחת, שהאותיות נעלמו ואינם.

לו בשמו, שיהיה זהיר מאוד בשמירת התפילין וידקדק לקיים את המצוה הזאת כדן, לא יסיח את דעתו מהתפילין כל זמן שהן עליו, ולא ישיח אף שיחה קלה.

האשה שמעה את דברי בעלה ורוחה שקטה בקרבה,

לימים מת האור החיים ואת גופו הביאו לקבורה בקדושה ובטהרה, וכל בני ישראל ספרו אותו מספר גדול וכבדו, ובכו אותו שלשים יום, כשעברו השלשים יום, בא עשיר מקושטא אל הרבנית ואמר לה, תני לי את התפילין שהתפלל בהן הרב הקדוש, ואתן לך שלש מאות לירות זהב תמורתן. כששמעה את דברי האיש ותפעם רוחה, כי זכרה את דברי בעלה, ותיגש אל הארון ותוציא את התפילין ותמסרהו לאיש, וכשנתנה לו את התפילין הזהירה אותו בשם בעלה, שאסור לו לדבר דברי חולין ולהסיח את דעתו מהן כל זמן שהן עליו, ואכן העשיר היה זהיר במצות תפילין, ומיום שהגיע התפילין לידי שמו אותו כבבת עינו, ולא הסיח את דעתו ממנו, והרגיש התעוררות

הרה"ק ר' איציקל מסקווירא זי"ע
 סיפר את המעשה הזה
 באוזני כל העדה, וכאשר סיים את
 סיפור הדברים, קם מכסאו ואמר,
 באותו רגע שבעל התפילין הסיד
 דעתו מהן, ושח שיחה קלה של
 חולין, נפרדו האותיות מעל הקלף
 בכתבן וכסדרן ועלו למעלה, והיו
 פרשיות פורחות באויר.
 זכותו הגדול יגן עלינו ועל כל
 ישראל אבי"ר

זל"ק של הנשר הגדול הרמב"ם
על המשמח אלמנות ויתומים

"כל המשמח את האומללים האלו דומה לשכינה"

יהודי יקר! היה משכיל אל דל
ושלח לפחות חבילה אחת של בשר ודגים
וכל מטעמים לאלמנה ויתומים בבית שמש
והקב"ה יקיים את הבטחתו וישמח את שלך!!!

זכות חבילה אחת \$250

24 שעה על הפעיימנט לין
845-286-1007

או ע"י קוויקפעי
3875090@gmail.com

או על הסקרין של גאבר בבתי כנסיות

